

Kalocsai Levelek

a kalocsai gimnázium ifjúságának szünidei levelezőlapja.

Megjelenik a vakációban háromszor.
Előfizetési ár 1 pengő 20 fillér.
E gyes szám ár 40 fillér.

Felelős szerkesztő: **Borbély István S. J.**
Kiadja:
a Kalocsai J. T. Érseki Gimnázium.
Kézirat gyanánt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
„KALOCSAI LEVELEK”
Kalocsa, Kollégium.

A természet imája.

A világ legnagyobb zeneköltőjének, Beethovennek, van egy nagyszerű éneke Isten dicsőségéről.

„Dicsőít Téged, nagy égi Teremtő, a mindenség nagy, szent dala; az ég, a föld, a csillagok ezre, s a buzgó keblek imája...”

Fiúk, tanuljunk imádkozni a nagy mindenségtől, a természettől! A természet Isten dicsősége.

* * *

A Szahara végtelen sivatagján összetalálkozott egyszer a hitetlen európai és a hívő mohamedán. Napnyugatkor a mohamedán leterítette szőnyegét, arcraborult és imádkozta a természet Urát.

„Szegény ember, mit imádkozol? Hisz nincs Isten az égben!” — szólt az európai gúnyos mosollyal.

A mohamedán haragra gerjedve mutat a homokban látszó nyomokra:

„Mit esett?”

„A teve lábnyomai” — hangzik a válasz.

„Ezekről a nyomokról ráismersz a tevére? Tekints fel a csillagos égre! Ott vannak az Isten lábnyomai.”

Isten dicsőségéről tanúskodnak a csillagok milliárdjai. Isten arcát tükrözik vissza a hatalmas természeti erők, sziklás bércek a legutolsó virágszálig, melynek bőséges szirmán még ott szikrázik a reggeli harmatcsepp a kelő nap sugariban.

„Három szembe szeretek beléneézni nagyon, — mondta egyszer Heisz Edwárd, a nagy kongreganista csillagász, — a csillag szemébe az égen, a kis virág szemébe a mezőn és az ártatlan gyermek tiszta szemébe.”

Isten szeme csillog a csillag ragyogó szemében az égen; Isten szerető pillantása sugárzik ki a kis virág szeméből a mezőn; Isten arca mosolyog felénk az ártatlan gyermek tiszta szeméből.

Fiúk, tanuljunk imádkozni a természettől!

Azt szokták mondani, hogy „aki nem tud imádkozni, menjen a tengerre.”

Ha kitör a vihar a tengeren, süvít az orkán, s a hajót dióhéjként dobja hullámról-hullámra, azt mondják, hogy ilyenkor még a legkeményebb ember is megremeg, és szívesen kulcsolja imára kezét. A tomboló természet imára kényszeríti reffenetes imájával a büszke embert.

De nemcsak a tomboló természet ösztönöz imára, hanem a napsugár, virágillat, harmatcsepp, madárdal is.

Nem hallottátok még az égbeszökő fenyvesek között a tenger-

szem „Kyrie“-jét? A szellő lágy fuvolája, s a tengerszem könnyei mintha könnyörögnének, irgalomért sírnának a természet örök Alkotójához. „Uram, irgalmazz... Krisztus kegyelmezz...”

Hallottátok már a zöld erdő madárdalos tavaszának csengő „Glória“-ját? Oly boldog, oly vidám, hálaadó, mintha csak az angyali ének szólna a betlehemi jászol körül. „Dicsőség a magasságban Istennek!”

Ilyen a tiszta természet tiszta éneke.

Láttatok-e már sziklás bérceket, hóval borított ormokat? Hallottátok-e már ezeknek a viharverte szirteknek, égbenyúló havasoknak szivertrendítő, néma „Credo“-ját? Azt a hitvallást, melyet a természet sziklájára imádkozik Péter Sziklájával. Mennyi fönség, mennyi erő, mennyi szilárdság van benne kifejezve! Valóban a jellemek imája.

Láttatok már a karsu jegegyét, midőn a lenyugvó nap ráborítja biborfátyolát? Ezer levelei boldog mosollyal zizegnek, Istennek, a természet Urának, hármás „Sanctus“-t, háladalát énekelnek. Ujjongva hozsannázik a parány Végtelennek.

A völgy puha pázsitján könnyű szellő suhan, s a gyenge fűszálak ott bókólnak az Úr lába előtt. S amerre áthalad a végtelen Király, lábnyomára leheletszerűen finom, angyali muzsika fakad: „Benedictus, qui venit in nomine Domini... Agnus Dei...”

Nem lehet csodálni, ha a költő lelkéből is kitör a kiáltás: „Óh, természet, óh, dicsó természet, ... mily nagy vagy te! Mentül inkább hallgatsz, annál többet, annál szebbet mondasz!”

De valami még hiányzik.

Hol van a természet koronája, Isten legjelesebb teremtménye: az ember.

„Dicsőít téged, nagy égi Teremtő, a mindenség nagy, szent dala”, csak az, akiknek legtöbb oka van arra, hogy Istent dicsőítsék, csupán csak az marad néma?!

Az ember szemét elvakította a bűn fátyla, hogy ne lássa többé Isten arcát. Lelkét mocskos szenvedély láncolta le, nem tud többé Istenhez emelkedni. Ez az oka annak, hogy a romlott ember nem vesz részt a tiszta természet, tiszta örömeiben.

Csak a tiszta lélek tud igazán együtt imádkozni a természettel.

Fiúk! Körülvezettelek benneteket Isten nagy templomában. Hallottátok néhány akkordot a természet dicshimnuszából. Tanuljátok a természettől imádkozni, sokat imádkozni, azok helyett is, akik nem teszik azt.

De ne értsetek félre fiúk! Nem azt akarom, hogy sarokban ábrándozó vénkisasszonyok legyetek.

Az imádságos lelkületű ifjúhoz nem tartozik hozzá a tolytonos szemforgatás és kedvelenség, sem a félszeg testtartás vagy a szomorúság, még kevésbé a nemes indulatok és törekvések elfojtása.

A természet nem így imádkozik.

De igenis tanuljátok el a természettől a sziklák credóját, a madárdalos erdők glóriáját és ha kell, a tengerszem síró kyriejét is. Tanuljátok el a természettől, hogyan lehet imádságos lelkületet, fölemelt főt, hajlíthatatlan gerincet szerezni.

Kacagjatok bele a patak csobogásába, daloljatok bele a fülemüle

csattogásába, örüljétek a mezei virágbokréjának, de ha lelketek tisztaságáról van szó, akkor legyenek hóval, jéggel borított szikla, melyen a pokol kapui nem tudnak győzedelmeskedni soha.

Igy lesztek ti a tiszta természetben Isten dicsősége.

Akkor fog számotokra teljesülni Beethoven gyönyörű énekének utolsó sora: „Az Úr hatalmas parancsa lehangzik és áldás tölti földünket.” Igen, ekkor fogja betölteni lelketeket az Úr szent áldása, s általatok ezt a szegény csonka magyar hazát is.

Vester.

Hetedhét országon át...

Itthon vagyok ismét csöndes szobámban s nyugodtan szedhetem össze benyomásaimat, amelyeket lelkem több mint kétezer kilométeres utunkon szerzett.

Miután túl voltam az utolsó pillanatban sürgöny útján kézhez vett utolsó tejelentkezésem (úgy látszik, ifjaink adott szava nem nagyon szilárd talaj, amelyre biztosan lehetne építeni,) és az előkészítés végső akadályán is, várhattam a Déli pályaudvaron gyülekezésre azokat, akik hűek maradtak. Mindenkik ott volt, csak Watterich Ödön hiányzott. Már le is mondtam róla, mikor végre negyedórával az indulás előtt (a megbeszélés szerint öt negyedórával előbb kellett volna ott lenni) leírhatatlan örömemre ő is megjelent. Suda Dezső kivételével, aki a megállapodás szerint Balatonbogláron csatlakozott, együtt voltunk immár és pedig név szerint: Albeker Sanyi, Ringbauer Kálmán, Watterich Ödön, Fölföldi Kálmán, Ringbauer Béla, Uj Jancsi, Teischler Gyurka, Ternálgó Jóska, Benedek Dini, Haan Gyuszi, Uzsák Pista, Zsák Anti és csekélységem. Igazán nagyon kedves társaság volt. Sehol semmi baj sem volt velük és főképp Luganóban nagyon megdicsérték őket, hogy mily ildomos, tisztességtudó, szófogadó ifjak. Azt hiszem, mindenütt jó hírünk maradt hátra.

Végre sok búcsuzkodás után, szünni nem akaró integetések közben és talán fitokban ejtett egy-két könny mellett elindult velünk a trieszti gyors, amelyen két füle volt számunkra fönntartva. A Balatonnak szürke vizét és homályos körvonalait már alig láttuk, mert a hirtelen zivatar miatt csaknem egész sötét lett; pedig a legtöbben közülünk most találkoztak életükben először a „magyar tenger“-rel. A Balatont elhagyva vonatunk zavartalanul száguldott dél felé, hogy minél előbb elérje az új magyar határt. Most már alig állt meg... Jöttek Nagykanizsa,

ahol először kellett elővenni útlevelünket, Murakeresztúr a magyar határállomás, Kotor... és szomorú szívvel kellett megállapítanunk, hogy Trianon szerint már nem vagyunk magyar területen. Csáktornya észre sem vettük és már rég bennjártunk Kaposvárában, Krajnában, a szép Száva völgyében, Laibachnál, mikor még mindig azt kérdezték tőlem: „Ez is a régi Magyarországhoz tartozott?” Jóllehet nem az elrablott sajátunk volt, hisz régi osztrák területen járt már vonatunk, azért mégis fáj látni, hogyan élőködnek és parancsolnak alacsonyabban álló népek ott, ahol előttük mások dolgoztak, építettek és teremtetek kulturát. Egy meglepő dolog azonban némi meglepedést nyújtott mindnyájunknak. A jugoszláv átutazási engedélyt a vonat adják meg; nekünk magyaroknak fejenként 10 dinárt kellett érte fizetnünk s ugyanakkor a velünk együtt utazó erdélyi uraktól, mint román alattvalóktól, közel 200 dinárt követeltek. Úgy látszik, ez a szoros benső barátság erősebb pecsétje.

Amint reggeledett, mindenki az ablaknál állt és teli tüdővel szífta magába a friss hegyi levegőt és gyönyörködött a mindig nagyobbra és nagyobbra növevő hegyek felhőkig érő ormaiban, szép zöld erdeiben, a sebes hegyi folyók és patakok kavargó örvényeiben. Már Postumiát is elhagytuk, megvolt az olasz útlevél- és vámvizsgálat, láttunk már fekete inges fascistákat is: a tengert vártuk. Kettőnk kivéve senki sem látta közülünk. Benedek Dini kiáltotta először: „Nem az a tenger?” S valóban, annak vize kéklent a hegy lábánál, amint vonatunk futtában ereszkedett alá, hogy elérje az Adria legszebb és legjelentősebb kikötőjét, a hegy oldalában amfiteatrumszerűen épült Triesztet. Nem volt köd... Verőfényes nap ragyogta be a tengeren fehérítő vitorlákat, a páratlan fekvésű, világhírű

257
II

Miramare kastélyt, a kikötő monumentális világító tornyát, a mólók mögött horgonyzó óceánjárót és kisebb társait, a régi Ausztria büszkeségét és egyik legnagyobb kincsét, az elragadó látványt nyújtó Trieszt városát.

Kár, hogy nem állhattunk meg már itt; de sietniünk kellett, hogy időhöz és erszényünkhöz mért programunkat rendben bonyolíthassuk le. A velencei vonathoz nagy örömeinkre egy magyarul beszélő úr kalauzolt át. Beszállva, kissé megerősítettük magunkat, mert még legalább 200 kilométeres út állott előttünk Velencéig, első állomásozó helyünkig.

Utunk egy darabig arra vezetett, amerre jöttünk, föl a magaslatra, hogy ismét lássuk a festői képet, amelyben egy jó órával előbb gyönyörködtünk. Azután leereszkedve, a világháború egykori véres színterén robogott tova. Még mindig nagyon sok nyomát láttuk a borzasztó pusztításnak: össze-lőtt templomok pusztán álló falai, tetőtlen, elhagyott házak: milyen küzdelmeknek lehettek egykor szentani?! Isonzó, Piave, amelyek utunkat keresztezték, szintén a véres harcok és magyar hősök emlékét idézték föl lelkünkben. De csakhamar feledtük mindezt, midőn vonatunk ismét kiért a tengerhez és a mesevárost a szárazfölddel összekötő négy kilométeres hídra lépett. Kifejezhetetlen hatást vált ki az ember lelkében a tenger vizéből kiemelkedő tornyok, paloták, házak tömegének a látása. Ezek bámulása közben ért be vonatunk a pályaudvarra. Alig szálltunk le, már is jött felénk a Hotel Continental kiküldöttje, hogy bennünket az állomástól csak pár percre lévő szállásunkra vigyen. A bejárónál még vagy négyen vártak bennünket, hajlongtak körülöttünk és vezettek bennünket szobáinkba úgy, hogy megjedtem: mi lesz, ha mind ezeknek borralalót kell majd adnunk! Ezen aggodalmamtól azonban megszabadított a szálloda háznagya, aki a számla megszerkesztésénél a

kialkudott ár tíz százalékát csapta még hozzá kiszolgálás címén.

Miután szobáinkban kissé rendeztük magunkat, kimentünk, hogy amit lehet, megnézzünk. Fürdőruhánkat is magunkkal vittük, mert a tengerben föltétlenül meg akartunk fürdeni annál is inkább, mert rekkenő hőség volt. Az utcák jórészt a várost minden irányban átszelő csatornák képezik s azért jóformán mindenfelé vízen és szárazon lehet járni. A Canale Grande szállodánk falát mosta s azért nem kellett messzire mennünk, hogy folszállhassunk a hajóra, mely bennünket a szép Ponte Rialtohoz, Velence egyik legszebb hídjához vitt. Itt kiszállva rövid keresés után Szent Márk temploma és a doge-palota előtt álltunk, hogy e világhírű építészeti műremekben gyönyörködjünk.

De kivel találkozunk itt mindnyájunk nagy öröme? Nem más, mint Horváth Pistivel, aki Foktőről jött Északolaszországba nyaralni. Ő kezdett most bennünket kalauzolni.

A doge-palotába azonban be már nem mehettünk, mert éppen egy-két perccel érkezésünk előtt zárták le. Az első pillanatra igazi fájdalom fogott el, de mikor Horváth Pistától megtudtam, hogy a belépés személyenként 12 liránkba (körülbelül 4 pengőbe) került volna nem igen bántam, hogy orrunk előtt csukták be az ajtót. A fiúk pedig még kevésbé bánták, mert ők fürdeni akartak. Siettünk tehát a hajóhoz, mely bennünket a velenceiek kedves kirándulóhelyére, a Lidora vitt, erre a tengerben elnyúló, majdnem végig beépített, bájos földsávra. Hamar meg is találtuk a fürdőt. Természetesen csak úgy akartunk bemenni, ha ott, ahová megyünk, csak férfiak fürdenek. A bejárónál azt is állíttatta egy alkalmazott, hogy ott csak urak vannak; erre bátran megváltottuk a jegyeket s bementünk. Hát bizony bent láttuk, hogy ez közönséges strand, ahol vegyesen fürdenek. Mit csináljunk? Már elhatároztuk, hogy kimegyünk s a

kijárónál úgy, ahogy tudtuk, neheztelésünknek adtuk kifejezést. De ekkor láttuk, hogy nem kell nekünk a strandolók közé vegyülnünk; egész külön is fürödhetünk. Megvolt tehát az örömünk: lubizkolhattunk a tenger hullámaiban. Nagyon jó volt; csak egyik-másik a kisebbek közül azt hibáztatta benne, hogy sós volt. Azért mégis úgy kellett őket a vízből kihajtanom, hogy vacsorára idejében otthon lehessünk.

Visszaérkezve Velencébe, gyalog akartunk szállásunkra menni, azt gondolva, hogy csak a Canale Grande közelében kell haladnunk, akkor eljutunk. Hát biz mentünk hídon föl, hídon le, egyik szűk utcából a másikba; közben a szűk utcákon keresztül az ablakok közt a magasban kifeszített kötélén száradó fehérneműek alatt vezetett át utunk. Velencét most a belső oldaláról is láttuk. Végre is ki kellett mennünk a Canale Grandera és hajóra szállnunk, hogy még az éj beállta előtt haza érjünk.

Vacsorához külön volt számunkra egy földszített asztalnál terítve s látható aggodalommal szolgáltak ki bennünket, mintha legalább is a világot most mozgató nagy urak társasága lennénk. A fiúk is észrevették, hogy ez csak reklám szempontjából van így. Mert, mint elutazásunkkor a háznagy nekem is mondta, új vendéglő és kértek is bennünket, hogy jó híruket hozzuk el Magyarországra. Szobáink szépek és tiszták voltak; de a nagy meleg miatt, meg az utcai zaj és zene szó miatt nem sokat aludtunk. A következő nap első péntek volt s azért többen a fiúk közül is megáldoztak. Reggeli után pedig készszerűlünk a továbbutazásra, mert programunk főrése csak ezután következett.

A milánói gyors vitt bennünket a szép Lombardián keresztül. Padova után egymásután jöttek az Alpok tövében épült szebbnél-szebb fekvésű Vicenza, Verona, Brescia. Itt elhagytuk a milánói vonalat s átszálltunk Lecco felé, hogy min-

dig beljebb és beljebb jussunk a már itt egyre jobban emelkedő Alpok közé. Közben érintettük a talán legszebb fekvésű északolaszországi várost Bergamot, amely főképp a várszerűen épült felsővárosával nyújt igazán festői képet. A Lecco tó felé közeledve, vonatunk egy alpesi zivatar utolsó akkordjaival találkozott; de mire megérkeztünk Leccoba, már minden lecsendesült úgy, hogy mi a legszebb időben tehattuk meg tavi utunkat a Como tónak e vadregényes ágán. Kár, hogy a szürkület már kezdett beállni s így fotografusaink, Albeker Sanyi és Haan Gyuszi a mozgó hajóról már nem tudták levenni Lecco városát; pedig magam is alig láttam életben elragadóbb képet, mint amelyet e város nyújtott a hajóról a mögötte égnek emelkedő sziklás hegyekkel. Utunk egyik legkellemebb és legváltozatosabb része következett most a tavon. Alig tudtunk eltelni mindattól, amit láttunk. Majd a tó vizének szép kék színét bámultuk, majd a partján épült festői olasz községeket és városkákat, majd pedig a szinte a tóból kiemelkedő és a legkülönbözőbb alakokat mutató vad hegyeket. A hajón megtudtam, hogy már nem lesz csatlakozásunk Lugano felé, tehát az éjjelre Menaggióban kell megszállnunk.

Egy igazán jó éjjeli pihenés után aztán vígan folytathattuk utunkat a következő nap először egy kis hegyi vasutdn, majd pedig Porlezzától kezdve a szép Luganoi tavon hajón. Hasonló gyönyörű út következett, mint a megelőző este a Como taton, csak most verőfényes napsugárban. A tavon léptük át az olasz-svájci határt s azért a hajón utunk és vámvizsgálat volt, de természetesen megint nagyon egyszerűen folyt le. Örültünk, hogy svájci területre léptünk, mert itt mindenféle nagyobb kedvezményeket kaptunk, mint Olaszországban, ahol bizony, főképp Velencében, nagyon fogyott a pénzünk. Egész utunkon Velence volt a legdrágább hely.

(Folyt. köv.)

Krampusz az osztályban.

Épp reggeli stúdium volt, mikor Jackson Péter lerohant az osztályba, hogy az ott felejtett latin szótárát fölvigye. Az ajtó csak félig volt bezárva s így könnyen belökhette. A tábla mögött két lábszárát pillantott meg.

— „Mi az Tim — kiáltott — mit csinálsz itt?”

Cassidy most a tábla fölött kidugta a fejét. „Szent Isten Peti, csakhogy te vagy az” — szölt megkönnyebbülve. „Úgy megjíesztettél ezzel a rohanással. Pedig azt hittem, hogy jól bezártam az ajtót.”

— „De mit csinálsz itt?”

— „Ó semmit — mondotta Cassidy nyugodtan — csak ezt a táblát igazítom meg. Tudod az én padomból a közepét nem lehet jól látni a fény miatt. Nézd csak...”

— „Ahá, kezdem érteni — mondotta Péter mosolyogva. Most már világos volt előtte, hogy itt nemcsak ártatlan táblaigazításról van szó. Különböben nem ijedt volna meg annyira. De mivel Cassidy nem mutatkozott közlékenynek, visszament a konviktusi tanterembe.

Cassidy utána jól bezárta az ajtót, de úgy, hogy rá ne nyithassanak még egyszer. — Még csak öt perc s már kész lesz nagy munkájával, melyet már tegnap este megkezdett.

Pár percnyi babrálás, táblahuzogatás, kötözgetés után Cassidy kiállt az osztály közepére, hol Mr. Playfair szokott órák alatt állni (az angol nyelvű kollégiumokban a magisztereket Mister-eknek nevezik) s onnan nézte a terepet. Majd fölment a katedrára.

— „Nagyszerű!” — mondotta meglegedetten — „csak még ki kell próbálni.”

Ezzel a padjához sietett. A főpróba mesésen sikerült.

Ha csak az egyik spárgát húzta is meg, már meg volt az eredménye, de ha mind a kettőt üzembe helyezte: a mutatvány *tökéletes* volt.

A főspárgát, melyet egy csomóról lehetett megismerni, csak egy kicsit kellett meghúzni s a tábla fölött már kidugta a fejét egy kariból készített bozontos s fogát vicsorgató krampusz. Ha jobban meghúzta már a válla, s lógó keze is kiemelkedett.

A másik spárgának szakszerű rángatása már csodás hatásokat idézett elő. A lógó kezek lassan

kezdték emelkedni... az egyikben egy kupikék ernyő volt, a másikban egy zászló... majd kezdtek kapálozni mint egy megbolondult szemafőr...

„Mesés — mondta Tim visszafolytott mosollyal — ezen még egy téhen is holtra kacaghatja magát.”

A spárgákat ledobta a falhoz s szaladt vissza a tanterembe.

*

Az első órán nem történt semmi különös. Mr. Playfair az egész idő alatt a padok között járkált. Tízperc után azonban már a katedrára ment. Elérkezett az alkalmas pillanat. Különös dolgok kezdtek történni.

Leckére a római nép története volt föladvá. A tábla alsó részén a római birodalom térképe függött.

— „Hogan gyere ki — mondta Mr. Playfair — mutasd meg hol van Karthágó a térképen.”

Hogan Billy pontosan megmutatta. De míg Mr. Playfair a térképet fikszirozta, egy bozontos, vicsorgó fej emelkedett ki a felső tábla fölött. Csillogó szeme ép Mr. Playfairre és a fiúkra nézett.

Visszafojtott nevetés hullámozott végig az osztályon. Mr. Playfair nem tudta megérteni a dolgot.

„Nagyon helyesen!” — mondta hangosan és nagy komolysággal, mintha meg akarná cáfolni a fiúk tévedését, akik talán azt gondolták, hogy Hogan Billy Karthágót Timbuctoo-ban vagy Uj-Guineában vagy pláne Jeruzsálemben keresi.

„Tökéletesen úgy van! És végül mi történt Karthágóban?”

„Pfff...! — fuldoklott Billy a zsebkendőjében, miközben erőteljes orrfújásba kezdett.

Elfojtott nevetés tört fel a padok alól minden oldalról. Mr. Playfair most a fiúkat figyelte. Nem volt semmi, ami nevetésre adhatott volna okot.

— „Ki törölte el Karthágót a föld színéről” — kérdezte szigorú hangon. A szigorúság nem Billy-nek, hanem az osztálynak szólt.

— A római pfff... had-pfff... se-reg pff... Scipió alatt.

— „És melyik évben?”

— „Száz-pff-negyven-pff-hatban!” Mr. Playfair elvörösödött.

(Folyt. köv.)

Táborozás a Bükkben.*

Tábor...! Valami bűvös erő rejlik e szóban. Kimondhatatlan öröm, vágyódás ragadja meg e szóra a cserkészt. Gondolatai messze, a hegyeknek lombbal koszorúzott csúcsai, csörgedező csermelyekkel ölelkező, pázsitos völgyei felé röpködnek.

Nehézkes, ólomszerű lábakkal telt az idő... A lázas sürgés-forgásnak, készülődésnek, bevásárlásnak egy a rúgója: a tábor...!

Végre indulás! A keleti pályaudvar kolosszális üvegkupolája alatt nótás, víg cserkész fiúkkal indul a vonat. Mire a füstös főváros falai már-már elmosódnak, víg dalra nyílnak az ajkak és a leáldozó nap sugara örömtől duzzadó arcokat aranyoz be búcsúcsókjával...

Lassan pirkadni kezdett. Felkelt a nap a Bükkhegység ormai alól és melegítő csókját rálehelte a kissé álmos, de víg fiúkra.

A vonat füttyentett és egy éles kanyarulattal beröpített minket a célhoz. Majd a lassan kigyózó kocsik, dalos ajkú fiúkkal kísérve, jelezték az utat a tábor, — Tótfalu — felé.

Megérkeztünk! A lerakodás percek műve volt. Kibontottuk a csomagokat és ime... fél óra... és mintha a földből nőtt volna ki, állt a tábor. Csattogott a csákány, zuhan a tönkölő és mint eső után a gomba, nőtt, alakult ki a mi hazánk.

Lassan ránkborult az est. Felragyogott a tábor tűz fénye és az égnek törő lángok kipirult, kissé álmos arcokat világítottak meg. Ez volt az első tábor tűz. Majd felcsendült az ima, a hálaíma az eget Urához...

Lefúvás. Lassan elcsendesedtek a sátrak, kialudtak a lámpák és a gyönyörű csillagos éj csöndjét csak az öröknek fáradt ütemű járása zavarta meg. Fáradt...? Igen, mert ők is virrasztottak, fáradtak, dolgoztak és mégis...! A parancsnok úr kérdésére: Kik az önkéntes örök...? mintha csak egy ember lenne az egész tábor, röpültek fel a kezek... Es miért? Mert a cserkész szereti a testvéreit és a szeretet áldozatot követel...!

Reggel van! Most láttuk igazán, hogy hol vagyunk? Előttünk a napsugárban a maga pompájában büszkén emelkedik ki a majd ezer méteres „Gerenda vár”. Hatalmas, bevehetetlen vár volt valaha, bátran dacolt törökkel, tatárral... és most... egyszerű rom...! Ez a múlt!

Megfordulva festői tájék tárul szemeink elé. Alant a vadvirágos völgy, legelő nyáj, zúgó patak és messze, távol ó... a Tátrának kékes bércei, égnek törő csúcsai...! Ökölbe szorul minden cserkészmarok, egyet dobban minden ifjú kebel: őseink örökét nekünk kell visszavívni...! — Ez a jövő!

És itt áll a tábor, élén egy nagy nyírfakereszttel, ... közepén az árbóc a felvont nemzeti trikolorral... sürgő, nótás cserkészfiúk... — Ez a jelen.

Együtt van a múlt, jövő és jelen! Majd jöttek a kemény munkanapok. Hólyagokat tört a tenye-

* Nem lehetne-e hasonló táborozást rendezni a kalocsai gimnazistákkal is? Szerk.

reken az érdes ásó, lapát, csákány és fejszenyel. Csatornázni kellett az ingoványos rétet. Repült az idő, eltelt négy nap és a munka be volt fejezve. A völgy ötszáz méteren csatornázva, a tábor területén mintegy százötven-kétszáz méteren kiköveztve, mosdó és mosogató medencék, csobogó mesterséges vízesések, mind fényes bizonyítéka annak, hogy derék munkát végeztünk.

Majd jöttek a könnyű napok, amikor a munkát a számjáték, kémjáték és még sok izgalmas csata, vagy mérkőzés váltotta föl.

Majd a bálványkői, szentléleki, ómassai és még sok-sok kirándulás, mind megannyi felejthetetlen drágagyöngyei a tábori életnek.

A gondolatok szárnyán repült az idő! Elmúltak a rózsás, víg napok, jött a szomorú búcsú!

Ismét tábor tűz köré ültünk. De ime. Szomorúság ül az arcokon. A tűz is mintha nem oly vígan pattogna, mintha ő is tudná, hogy közeleg a válás ideje. A nóták is oly szomorúan, oly bánatosan szóltak... Ez volt az utolsó tábor tűz.

Hej! nehéz is otthagyni azt a helyet, amely három hétig otthonunk volt!

Majd halálos csönd lett. Minden szem a fölemelkedő parancsnokon függött...! Széttelített a bánatos fiúkon, ő rajta is meglátszott a búcsú fájdalma...

„Búcsúunk — ugymond —, fáj nekünk itt hagyni ezt a gyönyörű völgyet, madárdalos erdőt, csobogó patakot, vadvirágos rétet, mert hiszen ezek mind mind úgy a szívünkhöz nőttek. Ellenállhatatlan erővel vonzanak és mégis... itt kell hagyni. Ismerős itt minden fa, bokor, kő, szikla, megszoktuk a hegyek büszke tekintetét és

mégis... most itt kell hagyni... De nem...! Találkozni fogunk!

Eljön még a nap, a nagy tusák napja, amikor mi ismét táborozunk... De nem mint ifjak, hanem mint férfiak, a Táborban... fegyverrel kezünkben, gyilkos pergő tűz, ágyúk dőreje, bombák csattogása közt... Igen találkozunk! Mert miénk lesz az oroszlan-rész. Mink, akiket a természet nevelt, akiknek szemét a magas bérc és meredek völgy, fülét a természet dala és kezét a természet alkotása edzé meg. Lelkesíteni fog a régi múlt, a történelem ezeréves dicsősége. Mert ime...! Helyünkön évszázadokkal ezelőtt egy falu húzódtott meg szerényen. Alattunk a hazáért vérüket ontó férfiak nyugosznak. És nézzétek a szaporodó keresztek! Ezeket hálából emelték az egyes táborok elismerésül halhatatlan érdemeikért. És ti hősi halottak, ti se feledkeztek meg rólunk. Ha majd eljő a válságos nap, imáitokkal és könyörgéseitekkel fogjátok erősíteni, segíteni és diadalra juttatni a magyar katonát, a cserkészt...!

A tűz már kialvó felben volt. már alig világította meg az imát mormoló ajkakat és kipirult arcokat. Beállt az éj és mi nyugovóra tértünk.

Hajnal 2 órakor a kürt riadó szava vert fel bennünket. Majd lázas sürgés-forgás, rakodás, úgyhogy mire a felkelő nap homlokon csókolja az ébredő természetet, mi már útban voltunk.

Egy éles fütty és a vonat elindult. Még egy búcsúpillantás a Bükkre, még egy előtörő sóhaj és a vonat kérlelhetetlenül ragadt el messze bennünket, vissza a városba, a köznapi élet szürke egyhangúságába.

Grélinger Gyula.

Akarj!

„Nem bírom! Lehetetlen!” — mondta Nagy Sándorhoz egyik tisztje, miután egy erődítménytől visszaverték.

„Pusztulj innen!” — mennydörögte a nagy macedóniai — „aki győzni akar, annak semmi sem lehetetlen” és maga állt gyáva alattvalója helyére.

„Ön valószínűleg csak félig-meddig akar” — szokta Suwarow olyan embereknek mondani, akik semmi eredményt sem tudtak felmutatni. A „Nem vagyok képes rá”, „Nem tudom” és „Lehetetlen” szavakat nem akarta hallani. „Tanuld meg”, „Tedd meg”, „Kísérelj meg” volt a szavajárása.

Walter Scott-nak 55 éves korában a mi pénzünk szerint kb. három millió pengő adóssága volt. Előrehaladt kora dacára föltette magában, hogy a tartozását az utolsó fillérig kifizeti — és sikerült neki. Erős akarata megacélozta már gyengülő idegzetét és izmait. Naplójában ezeket írja: Borzasztó módon szenvedtek, s már le szerettem volna hajtani a fejemet örök nyugalomra — de előbb teljesítenem kell becsületbeli kötelességem.

„Amennyit akarsz, annyit teszel, amit nem teszel, azt nem akard igazán.”

Magától járó óra.

Magától járó óra perpetuum mobile volna. Olyan találmány, mely megindítása után állandóan munkálkodnék anélkül, hogy újabb energiát emésztene föl. Az emberek egyik régi álma, melynek megvalósítására már oly sok időt, pénzt és munkát erőzt pazaroltak, beteljesedett volna. Mindenki megélhetne munka nélkül.

Aki ért valamicskét a fizikához, tudja, hogy a perpetuum mobile lehetetlenség.

A svájci Heinrich Károly órája sem perpetuum mobile. A napi hőmérsékvtározások mozgatják. Egy spirális csőben a meleg hatása alatt glicerin folyadék terjeszkedik ki s egy dugattyútól maga elől. A dugattyú elmozdulásával felemeli az órát mozgó súlyokat. Mindnyájan tudjuk, hogy a glicerin csak —30 fok C.-nál fagy meg és +360 foknál forr. Így az órát a mi hőmérsékleti viszonyaink között is jól lehet alkalmazni. Működéséhez napi 2 foknyi hőmérsékvtározás is elégséges. (Jahrbuch der angewandten Naturwissenschaften. 1928.)

„Ne aggódjatok éltetekről...”

Jámborul élj, s hitből, szeretetből jót [cselekedjél]; A többit bizzad csak az isteni Gond- [viselésre! (Tudja az Úr Isten: mire van szükséged [egyébként.] Egy volt kalocsai növendék.

A világ legnagyobb nyelvtelhetsége.

A múlt század közepén elhunyt Mezzofanti bíboros különös tökéletességgel beszélt a héber, rabbi-héber, arab, kald, kopt, armén, ó és új perzsa, török, albán, maltai, ó és új görög, latin, olasz, spanyol, portugál, francia, német, svéd, dán, holland, flandriai, angol, illír, orosz, lengyel, cseh, hindosztán, guzarati (keletindiai nyelvjárás), baszk, oláh és kaliforniai nyelvet.

Ritkábban és kevésbé tökéletesen beszélt kurd, georgiai, szerb, bolgár, cigány, peguán, gallasz, angoléz, mexikói, csilei és perui nyelven.

Csak tökéletlenül beszélt a singaléz, birmán, japán, ír, gal, delavak és csipevay nyelveket.

Csak könyvből sajátította el a szanszkrit, maláji, tonkini, lapp, rntén, fríz, lett, kochinkínai, tibeti, izlandi, kornval, guichna (ó-perui) nyelveket.

Ezekhez járul még ötven nyelvjárás, melyeken szintén jól beszélt.

Amint látjuk Mezzofanti különös tökéletességgel 38 nyelvet beszélt, kevésbé tökéletesen és ritkábban 11-et, tökéletlenül 7-et és csak könyvből tanult 12 nyelvet.

Mi, közönséges halandók természetesen szörnyülködve olvasuk ezeket az adatokat és nem tudjuk megérteni, mint juthat egyetlen ember 68 nyelvre a birtokába.

Mezzofanti maga siet nyilatkozatával segítségünkre:

„Ezt a nyelvtelhetséget Isten különös adományaként tekintem. Isten a legfinomabb hallással ajándékozott meg, úgy, hogy fülem minden szótagot vagy hangot, amely másnak a szájából elhangzott, teljes tökéletességgel tudja felfogni és megtartani. És oly beszélőszervet kaptam, mely hajlékonyságával és simulékonyságával minden szótagot, minden szót pontosan vissza tud adni. Isten oly rendkívül hű emlékező tehetséggel áldott meg, hogy velem minden hallott vagy olvasott szót képes vagyok mindenkorra megjegyezni. És végül oly tehetséget kaptam, hogy az egyes nyelvek belső szerkezetét, fölépítését minden nehézség nélkül föl tudom fogni.”

Mezzofanti bámulatos nyelvtudását azonban nem szabad egyedül tehetségének tulajdonítani. Szédítő tehetségével hasonló szorgalom párosult. Hisz az erős szellemi munkában annyira megerőltette magát, hogy már 15 éves korában kimerült a tanulásban és tanulmányait hosszabb időre félbe kellett szakítania.

Férfi korában csak 3 órát aludt. Ha kezébe került egy nyelvtan, szótár, vagy idegen nyelvű katekizmus, még éjjel is tanulmányozta. 1799-ben Bolognában sokat tanult a sebesült katonáktól a kórházakban. Látogatásai alkalmával először csak a tanuló szerepét vállalta, majd később már vigasztalója és gyóntatója lett a sebesülteknek.

Hirek.

— Azok a kongreganisták, akik beszámolójukkal eddig még nem jelentkeztek, küldjék el azt P. Hemm címére. (Budapest, VIII. Mária u. 25.)

— **Konviktorok!** A mellékelt tankönyvjegyzéken jelöljétek meg a jövő évben szükséges könyveiteket, s a jegyzéket így küldjétek vissza a Magiszter címére.

— **Figyelem!** A kölcsönkönyvtár ügyében! Az alábbiak könyveiből egy-egy példány hiány van. E hiányt, ha újra könyvet akarnak, aug. 15-ig okvetlenül hozzák rendbe az illetők:

Friedrich Antal (ném. stílusgy.)
Faddy Ágoston (poétika)
Jávor Ferenc (lat. stílusgy.)
Szentiványi László (poétika.)
Kecskés József (görög nyelvt.)
Schreck Mihály (geom. régt.)
Mácsai Ferenc (fizika, földr.)
Császár Ignác (hittan.)
Csóti Gergely (latin nyelvtan, atlasz.)

Molnár Ernő (földrajz.)
Molnár Antal (atlasz.)

— **P. Zóth 60 éves papi jubileuma.** Július hó végén volt 60 esztendeje annak, hogy P. Tóth Mikéi pappá szentelték. E szép évfordulót szerényen, de annál bensőségesebben ünnepelték a kalocsai kollégiumban. Legmeghatóbb volt, midőn az ünnepélyen a 90 éves ősz páter könnyezve mondott köszönetet az egek Úrának a hat hosszú évtizeden át kapott sok kegyelemért.

— **R. P. Rector és P. Ambrus** augusztus hó első felét Balatonszemesen tölték. — P. Hegedűs f. hó 3-tól kezdve 8 napon át Baján ad lelkigyakorlatokat a Miasszonyunk zárdájában. — P. Mahács és P. Pércsich Szegeden tartózkodnak.

— **A legfontosabb hír.** A Kalocsai Levelek második számának szokásos érdekes híre az idén később fog megjelenni. R. P. Provinciális mindedig nem készítette el a jövő évi beosztást. A kíváncsiság még néhány hétig fúrhatja sokak oldalát. Legfeljebb annyit árulhatunk el, hogy M. Fábry és M. Borbély Innsbruckba mennek.

— **A kollégiumból a gimnáziumba vezető új átjárón** állandóan erős munkával dolgoznak. Mire vissz tértek, készen fog állani az üveges új átjáró.

— **Jövő heti kirándulásunk.** Aug. 8. és 9-ére két napos kirándulást tervezünk a Zádori révhez és az Imsósi szigetre. Indulás előreláthatólag aug. 8-án (szerdán) reggel 5 órakor a Kollégiumtól autobusszal. Élmezésről ki-ki maga gondoskodik. Utiköltség 2 pengő. Szívesen látjuk a vidékiek csatlakozását előzetes bejelentéssel, ha lehetséges.

A diáklakások ügye.

A „Kalocsai Levelek” első számában megjelent lakásrendelet értelmében minden vidéki externista (azok is, kik évvégén bejelentették, hol szeretnének a következő évben lakni) jelentse be levél útján a prefektúrán végleges megállapodását.

— Ezideig bejelentett lakóhelyüket elfoglalhatják a következők: Kész Rózsánál Molnár Mihály II., Rigó János II., Flaisz Pál IV. o. t.; Tóth

Ferencnél: Szeibel István VI., Tomasev Sándor IV.; Szabadi Imrénél: Michler János II., Novok-Rostás A. II., Sáfrán Károly II.; Szilber Jánosnál: Asztalos István V., Vass Ferenc V.; Fabricius István úrnál: Hegedűs Gyula II. o. t. Ittjelzem, hogy azon I., II. o. tanulók, kik a zárdájában kapnak ellátást, esetleg Mócsy Antal tornatanár úrnál (Kunszt utca 14. sz.) kaphatnak kvártélyt.

Prefektus.

Az idő pénz.

— „Mennyibe kerül ez a könyv?”
— kérdezte egy öreg úr egy órai lapozgatás után Franklin Benjamin könyvkereskedésében.

— „Egy dollár” — felelte a kiszolgáló.

— „Egy egész dollár” — ismételte az előbbi.

— „Nem lehetne talán olcsóbban is megkapni?”

— „Már mondtam: egy dollár az ára.”

A magát elhatározni nem tudó vevő ismét lapozni, kotorászni kezdett a könyvek közt.

— „Itthon van kérem Mr. Franklin?”
— szólalt meg hosszabb idő múlva.

— „Igen, kérem, de jelenleg a nyomdájában van elfoglalva.”

— „Beszélni szeretnék vele.”

A segéd hívja Franklint. Amint belép a vevő ismét előáll:

— „Mi ennek a könyvnek a legolcsóbb ára?”

— „Egy és egy negyed dollár” — hangzott a határozott válasz.

— „Egy és egy negyed dollár?! Hisz a segédje előbb csak egy dollárt mondott!”

— „Az megengedem — felelte Franklin — s számomra sokkal jobboldalabbnak lett volna az az egy dollár, mint a munkámat félbeszakítani.”

A vevő meglepődve nézett maga elé, de mivel a beszélgetést a saját módja szerint szeretne volna befejezni, így folytatta:

— „De kérem mondja meg most már a legkisebb árát ennek a könyvnek.”

— „Másfél dollár”

— „Másfél dollár! Hisz épp az előbb ajánlotta föl egy és negyed dollárért.”

— Igen — felelte Franklin nyugodtan — és azt az árát sokkal szívesebben fogadtam volna el akkor, mint most a másfél dollárt.”

A vevő — most már kissé nagyobb gyorsasággal — a másfél dollárt letette az asztalra a könyvet a hóna alá vágta s egy fölfedezett igazság birtokában hagyta el a boltot: „The time is money”
Az idő pénz!

Érdekes új találmány.

Mostanában mindig komolyabban kezdi foglalkoztatni a tudósokat az a kérdés, honnan teremtsék majd elő az emberiség a szükséges energiát, ha a meglévő erőforrások (szén, olaj) elégteleneknek bizonyulnak. Ez a fontos probléma eredményezi, hogy a feltalálók egyre nagyobb serege fáradozik az ingyen melegítő nap roppant hőenergiájának ügyes kihasználásán. Egy német tanár nemrégiben hatalmas lépéssel vitte előre az ügyet. Az eddigi találmányok főhírnyája az volt, hogy

a gyűjtött hőmennyiség legnagyobb része hasznavehetetlenül sugárzott vissza a levegőbe és a gép működtetése is igen sok energiát emésztett föl. Az új találmánynak sikerült mind a két akadályt kiküszöbölni.

E szerkezetet a nap sugarait egy hatalmas (1 m²) tükörrel nagy üveglencsére vetíti. A lencse gyújtópontjában ezáltal kb. 1000 fok C. hőmérséklet keletkezik. Ezt a gyújtópontot alkalmasan készített „melegfogó” veszi körül, mely a visszasugárzást teljesen megakadályozza. A melegfogó közelében kis kazán van, mely kb. egy lóerőnyi munkát képes végezni ingyen, amíg csak süt a nap. A gép működtetése más munkát nem kíván, mint a tükörnek a nap pályájával megegyező forgását. Ezt egy igen egyszerű rugós óraszerkezet végzi.

Az új találmány azért is figyelmet érdemel, mert előállításai költsége aránylag csekély. Oly vidékeken, ahol a szén tonnája a különböző szállítási költségek miatt 20 pengő, már kifizeti magát. Szíriában, Afrikában, Indiában pedig a szén tonnája 80-90 pengőbe is belekerül. E helyeken tehát nagyon jövedelmező volna az új napmotor. Annál is inkább, mert a trópusi napsütés igen jelentékeny mennyiségű hőenergiát szolgáltat.

Az effajta találmányok jelentőségét egyébként érdekesen világítja meg Steinmetznek, Edison munkatársának, következő nyilatkozata: „Ha a napsütés melegét csak Északamerika termékeiben területein használnák fel, s ott is csak 10 százalékban, akkor a nyert energia 13,000,000,000 kilowattot tenne ki; ez az energiatömeg pedig több, mint amennyit jelenleg évente szénből és vízerőből nyerünk.”

Négy kellék a győzelemhez.

Gyenge vagy és labilis: *sohasem bizzál*
[te magadban,
Istenben bizzál! Ő az erőd egyedül.
Am magad is szaporán igyekezzél baj-
[noki hévvel,
S buzgón kérd az Urat: meg lesz a
[harci babér!
Egy volt kalocsai diák.

Levelezés.

Örömet szereztek nekem kedves soraikkal: *Deutsch, Ternágyó, Blazsanyik, Eckert, Farkas M., Holács, Novák Z., Beck és Biber Karcsi.* Köszönöm hálás megemlékezéseiteket. Izzadatok-e annyit évközben munkában (ill. drukkolásban) fáradozván, mint amennyit most izzadatok 35 C. hőségben olvadozván? Hűsebb napokat kíván enyhülésetekre.

P. Andor.

Menyhey Pista, bizony sajnálhatod, hogy nem jöttél velünk, én is nagyon szívesen láttalak volna. *Cseh Jenő,* örülök, hogy olyan szép helyen üdülhetsz. A jelentést a kirándulásról olvashatod. *Beck Kari, Sárközy Dezső, Szabó Gigi,* köszönöm kedves kártyátokat és továbbra is kellemes szórakozást, a Karinak még hozzá súlyos testi gyarapodást kívánok. *Deutsch Miki, Farkas Miska,* nektek is hasonlókat! *Dobó Laci,* szívből gratulálok a szép úthoz, melyet megtettél; sokat láthatál és tanulhatál. Köszönöm kedves beszámolódat. *Haan Gyuszi,* kapom-e a képeket? Az Albecker Sanyi már egy kedves albumot adott át főlvételeiből összeállítva. A brunnei levelezőlapot el ne felejsd! *Zsák Anti,* leveled is, meg kártyád is megkaptam és köszönöm. Kedves mamád ne aggodjék; senkinek se kell az út kiadása ráfizetnie. *Raskó Karcsi,* köszönöm megemlékezéseteket. Jól viseld ma-

Vakációi lelkiismeretvizsgálat.

Kikkel barátkozom?
Reggel és este imádkozom-e?
Vasárnap hallgatok-e sz. misét. —
Áldozom-e?
Nem kezdik-e szüleim miattam unni a vakációt?

— *gad! Krix Marci,* tőled igazán szép volt, hogy a részletes és kedves beszámolóval küldted. Ilyen vakációi élet mellett senkiért sem kellene aggódni. Csak folytasd! Mindnyájaitokat szeretettel üdvözöl!
P. Lenner.

Kedves Fiúk! Szeretők megemlékezéseiteket nagyon köszönöm. Sajnos, helyszűke miatt nem tudok külön válaszolni, pedig szeretnék! K. Mindnyájátokat barátai szeretettel üdvözöllek; különösen: *Oross Pisiit, Kálmán Imrét, Ternágyó Józsi, Csáky Tihamért, Eckert Laci, Farkas Miskát, Haan Gyulát, Kern Jancsit, Szekulity Rokót, Zsák Antit, Biber Karit* és a másikat: a dőljai kis sárkányt; *Gergely Pistit, Hegedűs Gyusziit* (az ügy rendben van fiauskám, folyamodvány nem kell) és a többi kis és nagy lurkót!
P. Hegedűs.

Dobó L.: A küldött lapokat hálásan köszönöm. Remélem azonban, hogy annyi szép vidék után még kibírsz Szegeden is egy hónapot — azután pedig a „szép” Kalocsa vár...

Zsák A.: Örülök, hogy oly kellemesen telik vakációd. Csak erősödjél meg a jövő évre. (NB. A bírútom megkerült, pedig azt hittem, hogy elvitte valamelyik „jóakaróm.”)
M. Kovács.

Pálkó András. Ismételt k. soraidért sok köszönet. A könyveket mind rendben megkaptam. P. Hegedűs a talált koponyára vonatkozólag azt felelte, hogy elég sok van belőle a szertárban, s elküldése így nem fizeti ki magát. Nagy lépésedhez sok sikert, s a jó Isten áldását kívánom. Sprichst Du schon deutsch? Isten veled. *Kern Jancsi, Zsák Anti és Haan Gyula* k. üdvözlését is köszöni
M. Fábry.

Bolváry Ö., Biber K., Hesz L., Krix M., nagyon köszönöm szíves megemlékezéseiteket. *Varga K.* Epistolam tuam Latine conscriptam maximo cum gaudio legi pro eaque gratias ago.
M. Borbély.

Cseh Jenő, Menyhey Pista, Beck Kari és Töci. Nagyon köszönöm kedves megemlékezéseiteket. A vizionlításra
M. Cserjes.

Eckert Laci, Kern Jancsi, Zsák Anti, Raskó Karcsi! Örülök a szíves megemlékezésnek. Én is sokat gondolk rálok. Kellemes vakációt! Sok-sok üdvözlés mindannyitoknak.
M. Szabótól.

Niagara.

Gyenge lesz az idejé Niagára, hisz a legjobb játékosok mind elmentek — így sopánkodik nem egy vérbeli Niagára drukker.

Hogy milyen lesz a Niagára, az az embereitől függ. Emlékezzünk csak vissza: tavaly ősszel milyen gyenge volt! Őt meccsen 24 gölt kapott, s egyetlen gölt adott (az is öngól volt!) Volt már a világon ennél betegesebb csapat? És tavaszra mégis milyen szépen „kikupálódott.” De többet mondok! Még ősszel, októberben lesz jó csapata a II. szakasznak, ha akad legalább 2-3 buzgó „niagarista”, ki naponta, vagy hetenkint háromszor, négyszer két percig *szkippel.* Ha lesz három játékosunk, aki egész augusztusban *szkippelt,* akkor lesz Niagára. Olyan negyedikesek, akik beleszem tudnak rugni a labdába, ha mától fogva napi két perces *szkippeléssel* gyakorolják magukat, kipótolják a letűnt csillagokat!

De hát mi az a *szkippelés?* Nem más az, mint gyors ugrálás egy helyben, egyik lábrol a másikkra a térdek felemelésével. Ez a térdemelés a legfontosabb. Akinek izomláza lesz, ne ijedjen meg, mert az izomláz a fejlődés jele. Csak állhatatosan, következetesen erős akarattal kitartani!

Tehát: Tempó Niagára!